

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/772/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1309215123
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1309215123.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: J. X.A., bytom H. XXX, zast. Advokátskou kanceláriou VRANOVIČ/HALADA, s.r.o., so sídlom v Trnave, Hlavná 25, proti odporcovi: Sika Slovensko, spol. s r.o., Rybníčná 38/e, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou NITSCHNEIDER & NOVÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Cintorínska 3/A, zast. konateľom Mgr. Dušanom Nitschneiderom, advokátom, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. mája 2014, č.k. 28C 140/2009-233, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.443,76 Eur a náhradu trov konania vo výške 100%, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti istiny v sume 72,86 Eur zastavil a v ostatnej časti návrh zamietol. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 79 ods. 3 a 4, § 134 ods. 1, 2 a 4, § 118 ods. 2 Zákonníka práce a vyslovil, že základ pre výpočet náhrady mzdy bol daný právoplatným medzitýmnym rozsudkom, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa dané mu odporcom dňa 24.11.2009 je neplatné. Keďže navrhovateľ ako zamestnanec netrval na tom, aby ho odporca ďalej zamestnával, dospel k záveru, že mu patrí náhrada mzdy v zmysle § 134 Zákonníka práce v sume jeho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Konštatoval, že navrhovateľ si uplatňoval v návrhu náhradu mzdy vo výške 5.604,72 Eur, pričom podaním zo dňa 25.1.2013 vzal návrh v časti náhrady mzdy v sume 72,86 Eur späť, v ktorej časti konanie podľa § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil. Za rozhodné obdobie pre výpočet priemerného zárobku navrhovateľa považoval predchádzajúci kalendárny štvrťrok, keď pracovný pomer navrhovateľa sa skončil dohodou ku dňu 24.11.2009, t.j. mesiace júl, august, september 2009. Priemerný hodinový zárobok vyčíslil sumou 15,6502 Eur, mesačný v sume 2.721,88 Eur a náhradu mzdy za výpovednú dobu dvoch mesiacov celkom v sume 5.443,76 Eur, a keďže navrhovateľ si uplatnil náhradu mzdy vo výške 5.531,86 Eur, vo zvyšnej časti návrh zamietol. Uviedol, že nezohľadnil námietku odporcu, že by mal vychádzať pri výpočte z priemerného zárobku navrhovateľa s prihliadnutím na jeho znížený priemerný záväzok 24 hodín týždenne od uzavretia dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 7.8.2009 a vychádzal, zo všeobecného výpočtu v zmysel citovaných zákonných ustanovení, nepovažujúc náhradu mzdy za totožnú so mzdou ako jej presným ekvivalentom, ale istou formou satisfakcie zamestnancovi za neplatné skončenie pracovného pomeru, ktorú za uvedené obdobie nemožno znižovať. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p. a vyjadril náhradu trov konania percentami, priznal ju navrhovateľovi vo výške 100% s tým, že po právoplatnosti rozsudku rozhodne o jej výške samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a priznať navrhovateľovi náhradu mzdy vo výške 3.004,84 Eur a žiadnemu z účastníkov nepriznať náhradu trov konania alebo zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Nepovažoval za správny výpočet náhrady mzdy súdom prvého stupňa, majúc za to, že nie je prípustné, aby v prípade ak zamestnancovi pracujúcemu v čase skončenia pracovného pomeru na čiastočný úväzok, bola priznaná náhrada mzdy za plný pracovný úväzok. Poukázal na to, že pracovný pomer navrhovateľa skončil dňa 24.11.2009, kedy už mal dohodnutý znížený týždenný pracovný čas v celkovej výške 24 hodín týždenne. Namietal tiež, že súd prvého stupňa pri výpočte náhrady mzdy vychádzal z priemerného mesačného zárobku a nie z priemerného hodinového zárobku ignorujúc § 79 ods. 4 Zák. práce a naň nadväzujúce ust. § 134 zák. práce určujúce matematický postup výpočtu náhrady mzdy pre prípad okamžitého skončenia pracovného pomeru. Nesúhlasil s odôvodnením súdu prvého stupňa týkajúceho sa jeho námietky, pretože nikdy nerozporoval postavenie náhrady mzdy ako satisfakcie zamestnancovi, ale rozporoval mechanizmus výpočtu samotnej náhrady mzdy.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania stotožňujúc sa s ním. Uviedol, že k skončeniu jeho pracovného pomeru u odporcu došlo dňa 24.11.2009 dohodou v dôsledku zákonnej fikcie § 79 ods. 3 Zák. práce a poukázal na satisfakčný charakter pri náhrade mzdy a jej funkciu sankcie v zmysle ust. § 79 ods. 4 Zák. práce, ktorá nemá charakter ekvivalentu mzdy. (poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 32/2012. Nesúhlasil s názorom odporcu, podľa ktorého ide o nespravodlivý paušálny výpočet, pretože jeho výpočet vychádza z konkrétneho počtu ním odpracovaných dní, hodín a jeho dosiahnutej mzdy za rozhodujúce obdobie, počas ktorého mal týždenný pracovný čas.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa neskončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru (§ 79 ods. 1 Zák. práce).

Podľa § 79 ods. 3 Zák. práce ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, platí, ak sa so zamestnávateľom nedohodne písomne inak, že sa jeho pracovný pomer skončil dohodou, ak bola daná neplatná výpoveď, uplynutím výpovednej doby, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite alebo v skúšobnej dobe, dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Podľa § 79 ods. 4 Zák. práce v prípadoch ustanovených v odseku 3 písm. b/ zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

Priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len „priemerný zárobok“) zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období (§ 134 ods. 1 Zák. práce).

Podľa § 134 ods. 2 Zák. práce rozhodujúcim obdobím kalendárny štvrťrok predchádzajúceho štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca (§ 134 ods. 4 Zák. práce).

V prejednávanej veci bol základ nároku navrhovateľa na náhradu mzdy daný medzitýmnym rozsudkom súdu prvého stupňa zo dňa 20.6.2012 č.k. 28C 140/2009-146 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. mája 2013 č.k. 4Co 70/2013-185. Súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, že navrhovateľovi prináleží nárok na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru v zmysle § 79 ods. 3 Zákonníka práce, keďže navrhovateľ ako zamestnanec netrval na tom, aby ho odporca ako zamestnávateľ ďalej zamestnával, za obdobie výpovednej doby dvoch mesiacov (§ 79 ods. 4 písm. b/ Zák. práce) v sume jeho priemerného zárobku podľa § 134 Zák. práce. Súd prvého stupňa tiež správne postupoval aj pri výpočte priemerného zárobku, keď vychádzal z kalendárneho štvrtroku rozhodujúceho pre výpočet náhrady mzdy (§ 134 ods. 3 Zák. práce), t. j. za obdobie mesiacov júl, august a september 2009 a z počtu odpracovaných hodín za toto obdobie v počte 488 hodín, na základe čoho zistil priemerný hodinový zárobok 15,6502 Eur, takže nie je dôvodná námietka odporcu, že súd prvého stupňa pri výpočte náhrady mzdy vychádzal z priemerného mesačného zárobku a nie z priemerného hodinového zárobku ignorujúc § 79 ods. 4 Zák. práce a naň nadväzujúce ust. § 134 zák. práce určujúce matematický postup výpočtu náhrady mzdy pre prípad okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z tohto priemerného hodinového zárobku potom v zmysle § 134 ods. 4 Zák. práce vychádzal prepočtom (t.j. vynásobením priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca). K námietke odporcu, že nie je prípustné, aby v prípade ak zamestnancovi pracujúcemu v čase skončenia pracovného pomeru na čiastočný úväzok, bola priznaná náhrada mzdy za plný pracovný úväzok odvolací súd uvádza, že k zmene pracovného času u navrhovateľa došlo na základe Dodatku č.1 k pracovnej zmluve zo dňa 7.8.2009, podľa ktorého bol tento znížený na týždenný pracovný čas 24 hodín (3 pracovné dni), s touto námietkou sa súd prvého stupňa vysporiadal a navyše k tejto zmene pracovného času došlo u navrhovateľa od 1.9.2009, ktorá zmena sa mohla premietnuť v nasledujúcom výplatnom termíne, (§ 129 ods. 1 Zák. práce), ktorým je nasledujúci mesiac október 2009 a v danom prípade rozhodujúcim obdobím boli mesiace júl, augusta september 2009, z ktorých mzdových listov aj súd prvého stupňa správne pri výpočte náhrady mzdy vychádzal. Celkovú výšku náhrady mzdy súd správne aj vyčíslil. Správne súd prvého stupňa vychádzal v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Odvolací súd preto vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol vzhľadom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p., nakoľko rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu, v ktorom súd prvého stupňa o výške náhrady trov konania si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením v zmysle § 151 ods. 7 O.s.p., a preto tento rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.